

Sygn. akt II C 853/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSO Hanna Wawrzyniak

Protokolant: Żaneta Rewczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 czerwca 2018 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko D. K., M. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych D. K. i M. K. solidarnie na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 455 116,70 zł (czteryście pięćdziesiąt pięć tysięcy sto szesnaście złotych siedemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 417 849,18 zł (czteryście siedemnaście tysięcy osiemset czterdzieści dziewięć złotych osiemnaście groszy) od dnia 18 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanych D. K. i M. K. solidarnie na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 33 573 zł (trzydzieści trzy tysiące pięćset siedemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 22 756 zł (dwadzieścia dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt sześć) złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 10 817 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. oddala wniosek pozwanych o rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty.

SSO Hanna Wawrzyniak

Sygn. akt II C 853/17

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 marca 2017 roku (data wniesienia do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie) (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł pozew o zapłatę kwoty 455.116,70 zł w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. K. i D. K.. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że przysługuje jej wobec pozwanych wymagalna wierzytelność pieniężna w kwocie 455.116,70 zł z tytułu zawartej na piśmie umowy o mieszkaniowy kredyt hipoteczny w złotych nr (...) z dnia 06 czerwca 2008 roku, na którą to kwotę składają się: kwota 417.849,18 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, kwota 3935,06 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 06 czerwca 2008 roku do dnia wymagalności umowy, tj. 04 czerwca 2016 roku oraz kwota 33.332,46 zł z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie do dnia 17 marca 2017 roku. Powód wskazał, że przysługuje mu prawo naliczenia odsetek ustawowych od niespłaconej należności głównej w kwocie 417.849,18 zł od dnia 18 marca 2017 roku do dnia zapłaty. Istnienie przedmiotowej wierzytelności powoda wobec pozwanych, jej wysokość oraz terminy płatności odsetek wynikają wprost z wyciągu z ksiąg banku z dnia 17 marca

2017 roku. Dochodzona wierzytelność jest bezsporna, gdyż pozwani nie kwestionowali wysokości wyżej wskazanej wierzytelności (pozew – k. 1-5; załączniki do pozwu – k. 13-50).

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, sygn. akt VI Nc-e 519859/17, przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa–Praga w Warszawie (postanowienie – k. 6).

Pismem procesowym z dnia 30 października 2017 roku pozwani nie zaprzeczyli wskazanym przez powoda okolicznościom wypowiedzenia umowy o mieszkaniowy kredyt hipoteczny z dnia 06 czerwca 2008 roku w związku z niedotrzymaniem warunków tej umowy i z uwagi na trudną sytuację finansową wnieśli o spłatę zadłużenia w ratach nieprzekraczających kwoty 1000 zł miesięcznie do lipca 2018 roku włącznie oraz kwoty 2000 zł miesięcznie poczynając od sierpnia 2018 roku (pismo procesowe – k. 56-56v).

Pismem procesowym z dnia 20 grudnia 2017 roku powód wniósł o zasądzenie żądanych kwot i kosztów zgodnie z jego treścią, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wskazał, że zadeklarowane przez pozwanych kwoty ratalne w wysokości 1000 zł miesięcznie i w późniejszym okresie po 2000 zł miesięcznie przy ogólnej kwocie zadłużenia opiewającej na kwotę 455.116,70 zł są zbyt niskie i powód nie wyraził na nie zgody (pismo procesowe – k. 68-70).

Na rozprawie wyznaczonej w niniejszej sprawie w dniu 14 czerwca 2018 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo i wniósł o oddalenie wniosku o rozłożenie należności na raty, zaś pozwani uznali dług w całości i wnieśli o rozłożenie należności na raty (e-protokół – k. 129-129v).

***Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.***

Dnia 06 czerwca 2008 roku D. K. i M. K. zawarli z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowę o mieszkaniowy kredyt hipoteczny w złotych o numerze (...). W wyniku zawartej umowy Bank udzielił pozwanyemu kredytowi w wysokości 500.000,00 zł do dnia 05 września 2036 roku z przeznaczeniem na spłatę kredytu mieszkaniowego w (...) Banku (...) S.A., spłatę zobowiązań przeznaczonych na cele inne niż mieszkaniowe, tj. karty kredytowej w (...) S.A., dwóch limitów zadłużenia w (...) Banku (...) S.A., karty kredytowej w (...) S.A., karty kredytowej i dwóch kredytów konsumpcyjnych w (...) Banku S.A., pożyczki gotówkowej w (...) S.A., a także na refinansowanie nieudokumentowanych kosztów związanych z nieruchomością. Na mocy zawartej umowy pozwani zostali zobowiązani do spłaty kredytu wraz z odsetkami oraz innymi zobowiązaniami wynikającymi z umowy. Kredyt i odsetki były spłacane miesięcznie w równych ratach kapitału. Ostatnia rata miała być ratą wyrównującą. Spłata kredytu zgodnie z punktem 5 § 4 umowy była podzielona na 336 miesięcznych rat kapitałowo-odsetkowych. Zgodnie z punktami 1 i 2 § 5 umowy niezapłacenie przez pozwanych raty kapitałowo-odsetkowej w terminach ustalonych w umowie lub jej spłacenie w niepełnej wysokości powodowało, że należność ta stała się zadłużeniem przeterminowanym. Od kwoty zadłużenia przeterminowanego powód naliczał pozwanyemu odsetki podwyższone w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Natomiast zgodnie z punktem 6 § 7 umowy w przypadku niedotrzymania przez pozwanych warunków udzielenia kredytu, poprzez niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z umowy, w tym poprzez brak spłaty kredytu wraz z odsetkami oraz opłatami i prowizjami w terminach umownych, powód uprawniony był do wypowiedzenia umowy kredytu z zastrzeżeniem, że po upływie okresu wypowiedzenia pozwani zostają zobowiązani do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni.

Dnia 15 lutego 2016 roku powód skierował do pozwanych D. K. i M. K. pismo zawierające ostateczne wezwanie do zapłaty. Pismem tym powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 5497,83 zł oraz wyznaczył nieprzekraczalny termin 14 dni. Powód wskazała również na możliwość złożenia przez pozwanych wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pozwani pomimo ostatecznego wezwania do zapłaty nie dokonali spłaty zadłużenia przeterminowanego, a także nie skorzystali z propozycji zawnioskowania o restrukturyzację zadłużenia.

Dnia 22 kwietnia 2016 roku powód wypowiedział pozwanym umowę o mieszkaniowy kredyt hipoteczny w złotych o numerze (...) z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Mimo upływu 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia, pozwani nie dokonali żadnych wpłat na poczet zadłużenia.

Dnia 17 marca 2017 roku powód, w związku z brakiem spłaty wszystkich zobowiązań określonych w umowie przez pozwanych, przygotował wyciąg z ksiąg rachunkowych banku numer (...), zgodnie z którym zadłużenie na dzień 17 marca 2017 roku wynosiło łącznie 455.116,70 zł. Na wymagalne zadłużenie składała się należność główna w kwocie 417.849,18 zł, odsetki umowne naliczone od dnia 05 grudnia 2015 roku do dnia 04 czerwca 2016 roku w kwocie 3935,06 zł, odsetki za zwłokę naliczone od dnia niespłacenia przez pozwanych należności w terminie ustalony w umowie do dnia 17 marca 2017 roku w kwocie 33.332,46 zł oraz kwota z tytułu niespłaconych opłat i prowizji w kwocie 0 zł.

Dowody: wyciąg z ksiąg rachunkowych banku – k. 15; umowa o mieszkaniowy kredyt hipoteczny w złotych – k. 16-20v; potwierdzenia uruchomienia kredytu – k. 21-28; ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 29-30; wypowiedzenie umowy – k. 31-34v; sposób naliczania odsetek – k. 35-40.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zgromadzoną w aktach sprawy, której prawdziwości i autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron. Powyższe nie budziło wątpliwości, w związku z czym zostało przyjęte przez Sąd. Sąd za wiarygodne i miarodajne.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje.***

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa dochodziła w niniejszej sprawie roszczenia z umowy kredytu. Zgodnie z dyspozycją art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie z dyspozycją ust. 2 pkt 10 tego przepisu umowa kredytu powinna określać m. in. warunki rozwiązania umowy. Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni.

Podkreślić należy, iż w niniejszym postępowaniu między stronami nie był sporny stan faktyczny, a więc fakt zawarcia przez pozwanych D. K. i M. K. z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowy o mieszkaniowy kredyt hipoteczny w złotych o numerze (...), otrzymania środków przez pozwanych na podstawie tej umowy i zaprzestania regulowania zobowiązania przez pozwanych, co w konsekwencji doprowadziło do wypowiedzenia umowy przez powoda. Pozwani nie kwestionowali ani zasady ani wysokości swojego zobowiązania wobec powoda. W toku procesu pozwani uznali swój dług (k. 129v) i wnieśli początkowo o spłatę zadłużenia w ratach nieprzekraczających kwoty 1000 zł miesięcznie do lipca 2018 roku włącznie oraz kwoty 2000 zł miesięcznie poczynając od sierpnia 2018 roku, zaś finalnie o spłatę zadłużenia w kwocie 500 zł miesięcznie. Sąd na podstawie przedstawionych przez powoda dowodów, a nie kwestionowanych przez pozwanych, w postaci dokumentów z wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, wezwania do zapłaty, umowy o kredyt oraz wypowiedzenia umowy kredytu uznał roszczenie powoda za uzasadnione w wysokości przez niego wskazanej tj. łącznie 455.116,70 zł. Na wymagalne zadłużenie składała się należność główna w kwocie 417.849,18 zł, odsetki umowne naliczone od dnia 05 grudnia 2015 roku do dnia 04 czerwca 2016 roku w kwocie 3935,06 zł, odsetki za zwłokę naliczone od dnia niespłacenia przez pozwanych należności w terminie ustalony w umowie do dnia 17 marca 2017 roku w kwocie 33.332,46 zł oraz kwota z tytułu niespłaconych opłat i prowizji w kwocie 0 zł.

Art. 320 k.p.c. stanowi, iż w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Powyższy przepis przewiduje jedną z zasad orzekania zwaną "moratorium sędziego". Jej zastosowanie pozwala na oznaczenie sposobu spełnienia świadczenia w sposób odmienny niż to wynika z odpowiednich przepisów prawa materialnego. Instytucja ta ma służyć urzeczywistnieniu dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika, co jest korzystne nie tylko dla dłużnika, ale również dla wierzyciela, który w ten sposób unika konieczności wszczynania często długotrwałego i żmudnego postępowania egzekucyjnego.

W realiach przedmiotowej sprawy brak jest jednak podstaw do rozłożenia zasądzonej należności na raty. Już z treści powyżej wskazanego uregulowania wynika, że jest ono stosowane przez sąd fakultatywnie (sąd może), który przez przyzmat okoliczności, na które powołuje się strona chcąca skorzystać z możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, dokonuje oceny istnienia bądź nie przesłanki „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Takie „wypadki” zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (zob. komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego autorstwa Andrzeja Jakubecki i inni, LEX 2013).

W realiach przedmiotowej sprawy nie ma podstaw do uznania, by zachodziły podstawy do rozłożenia zasądzonego od pozwanych na rzecz powoda świadczenia na raty. Sąd Okręgowy w pełni podziela ugruntowany w orzecznictwie sądów powszechnych pogląd, że ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa 916/13, LEX nr 1416150, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku dnia 31 maja 2012r., sygn. akt I ACa 242/12, LEX nr 1321914). Za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której zachowanie i sytuacja majątkowa pozwanego pozwalają przypuszczać, że rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty umożliwi i ułatwi dłużnikowi zapłatę.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż sytuacja materialna i osobista pozwanych jest ciężka, albowiem pozwany D. K. jest obecnie jedynym żywicielem rodziny, zarabia około 4000 zł netto miesięcznie, zaś pozwana M. K., pomimo założenia własnej działalności gospodarczej w postaci biura turystycznego, osiąga niewielkie dochody, jednak w ocenie Sądu Okręgowego nie uzasadnia to skorzystania z art. 320 k.p.c. Powód ma bowiem prawo oczekiwać na spełnienie świadczenia od pozwanych, których deklaracje w tym zakresie są jak na razie całkowicie gołosłowne. Pozwani nie wywiązali się bowiem z terminów spłat określonych w umowie kredytu. Przy istnieniu tak relatywnie, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie, dużego w odniesieniu do dochodów uzyskiwanych przez pozwanych, zadłużenia, pozwani nie wskazali, z jakiego źródła będą pochodziły pieniądze na spłatę proponowanych rat, ani, że są w stanie płacić należności w ratach. Tymczasem rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W niniejszej sprawie pozwani nie przedstawili jednak w tym względzie żadnych twierdzeń faktycznych ani dowodów. Proponowany przez pozwanych sposób rozłożenia wierzytelności na raty prowadziłby do tego, że powód uzyska zaspokojenie żądanej kwoty po upływie 75 lat ( $455.116,70 \text{ zł} \div 75 \text{ lat} \div 12 \text{ miesięcy} = \text{około } 500 \text{ zł} \text{ miesięcznie}$ ). Tak długi okres spłaty jest nie do zaakceptowania w sytuacji, gdy powstanie zadłużenia było wynikiem niewywiązywania się pozwanych z warunków umowy zawartej przez nich dobrowolnie, w ramach swobodnego obrotu gospodarczego.

Jedynie na marginesie Sąd zauważa, że nie ma przeszkód do ewentualnego zawarcia przez strony porozumienia dotyczącego spłaty długu w ratach, już po uprawomocnieniu się wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca proces zobowiązania jest zwrócić stronie wygrywającej koszty postępowania. Na koszty poniesione w toku postępowania przez powoda w wysokości 33 573 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 22 756 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w kwocie 10 800 zł, która to kwota jest zgodna z § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z

dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

(...)